

Arrest

nr. 302 524 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Sierra Leonse nationaliteit te bezitten.

Op 23 december 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 25 september 1993. U heeft de Sierra Leonese nationaliteit en behoort tot de clan Fulani. U kent uw geboorteplaats niet omdat u uw ouders verloor toen u één jaar oud was. U werd opgevoed door een vriendin van uw moeder.

U woonde in Kaballa en verhuisde naar Freetown toen u naar de hogere secundaire school ging rond 2000. U schreef zich in 2012 in aan de universiteit aan het IPAM, Institute of Public Administration and Management. U werd tijdens uw eerste jaar universiteit lid van de cult Auradicals. In augustus 2016 kwam u in de problemen tijdens het initiatieproces van een nieuw lid, voor wie u verantwoordelijk was. Hij overleed en u werd ervan beschuldigd dat hij was gestorven omwille van u. Hij werd ter plaatse begraven. De vader van de jongen diende klacht in bij de autoriteiten en de politie deed een onderzoek. U werd gezocht en besloot daarop het land te verlaten richting Guinee. U verliet het land in september 2016.

U diende een verzoek om internationale bescherming in in Duitsland, dat geweigerd werd. U kwam op 23 december 2020 aan in BE en diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer:

- 1. Een print van de vlag/het logo van Auradicals*
- 2. foto's*
- 3. Een foto van beide zijden van uw studentenkaart*
- 4. Een afdruk van een krantenartikel van "ayvnewspaper.com"*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te worden beschuldigd van de betrokkenheid bij dood van een jongen tijdens in een inwijdingsritueel bij de cult Auradicals in 2016, waar u zelf sinds 2012 lid van was. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw lidmaatschap van deze cult aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u reeds de asielpcedure in Duitsland heeft doorlopen, wat u zelf ook toegeeft (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 23 maart 2023 (verder "NPO", p. 4).

*U verklaart dat de uitkomst van uw procedure daar negatief was omdat u er niet in slaagde bewijs aan te brengen om uw zaak te ondersteunen. U geeft toe dat u niet hetzelfde verklaarde als tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken in België. De reden die u hiervoor geeft is echter weinig overtuigend. U verklaart immers dat ze documenten zouden vragen om uw verhaal te bewijzen, en dat u daar niet over beschikte, en daarom besloot een andere casus te kiezen, die waargebeurd was, maar niet rechtstreeks met u (NPO, p. 4). Op basis van die redenering – dat u al op voorhand wist dat u geweigerd zou worden als u geen bewijzen kon voorleggen – had u in dat geval net niets te verliezen door onmiddellijk de waarheid te spreken. Bovendien mag er van een verzoeker – des te meer van een hoogopgeleide verzoeker zoals u – verwacht worden dat hij onmiddellijk de waarheid vertelt zodra hij een verzoek tot internationale bescherming indient en een terechte en oprechte vrees heeft ten aanzien van zijn land van herkomst. Het gegeven dat u de Duitse asielinstanties de ware toedracht van uw verzoek tot internationale bescherming onthouden heeft, zoals u zelf aangeeft, tast de geloofwaardigheid van uw asielprelaas aan. Van iemand die een oprechte vrees voor vervolging heeft ten opzichte van diens land van herkomst mag immers verwacht worden dat hij de waarheid vertelt tijdens en na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. **De vaststelling (en uw verklaring) dat u niet onmiddellijk de waarheid heeft verteld voor de Duitse asielinstanties doet dan ook zoals gezegd ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van de door u voor de Belgische asieldiensten aangehaalde vrees ten opzichte van uw beweerd land van herkomst. Dit ondermijnt ook uw algemene geloofwaardigheid.** Dit wordt nog verder versterkt door de vaststelling dat u doorheen de tijd ook in Duitsland verklaringen aflegde die grote tegenstrijdigheden vertoonden, onder meer over uw scholingsgraad en afkomst (zie oa de vaststelling in beslissing in beroep dd. 4 april 2019, p. 4 en confrontaties met tegenstrijdigheden in 'Niederschrift' van 18/09/2019, pagina's 3 en 4).*

Bijkomend zijn er ook vraagtekens te plaatsen bij uw verklaarde lidmaatschap van de cult Auradicals, waardoor u in de problemen zou zijn gekomen en uw land zou hebben verlaten. Ten eerste kan u niet eens antwoorden op de vraag wat er bijzonder is aan de cult. Uw antwoord is beperkt tot "alles eraan is de cult" (NPO, p. 9). Bovendien is uw verhaal met betrekking tot uw toetreding tot de groep eerder vaag te noemen. Zo verklaart u dat studenten met goede punten lid moesten worden van de groep en dat u

omwille van uw goede punten ook werd uitgenodigd. U zou eerst hebben geweigerd omdat u als moslim geen lid kon worden van een cult. Na blijvende druk zou u dan toch op de uitnodiging zijn ingegaan (NPO, p. 8). U ontwijkt echter de vraag wie u uitnodigde om lid te worden door te verklaren “Auradical zelf, de beslissing worden niet door individuen genomen (...) het is geen individuele beslissing” (NPO, p. 11). Gevraagd naar de communicatie over de uitnodiging heeft u het dan wel over uw vorige collega, en later “een groep van hen” die naar u kwam (NPO, p. 11). Ook over de gevolgen als u zou weigeren bent u nogal wazig en spreekt u in zeer algemene termen, dat de gevolgen groot zouden zijn een dat je je voor de rest van de tijd in college zou moeten verbergen (NPO, p. 11). Bovendien zijn uw verklaringen over uw eigen initiatie, die volgens uw verklaringen zeven dagen en zeven nachten geduurd zou hebben, heel erg beknopt en algemeen in verhouding tot de duurtijd van de zagezegde feiten: u haalt aan dat u geslagen werd en littekens hebt, en dat er geen recht is om er buiten over te praten (NPO, p. 11). Hoewel u verklaart dat u met betrekking tot deze littekens een dokter hebt gezien, legt u geen medisch document voor dat deze verklaringen ondersteunt. Ten derde zijn uw verklaringen over de andere activiteiten van de groep weinig overtuigend en mogen er van iemand die vier jaar lid is geweest toch meer uitgebreide en diepgaande verklaringen verwacht worden. In uw vrij relaas schakelt u quasi onmiddellijk over van uw eigen initiatie naar het incident bijna vier jaar later (NPO, p. 8). Ook ontwijkt u de vraag hoe vaak jullie samenkwamen en geeft u het volgende vage antwoord: “af en toe, wanneer er belangrijke zaken opkomen, roepen ze een vergadering samen om het te bespreken” (NPO, p. 12). Ook over wat dan belangrijk is, spreekt u in zeer algemene termen zoals “als er een taak uitgevoerd moet worden” (NPO, p. 12). Daarnaast vertelt u ook zeer weinig over uw eigen activiteiten binnen de groep “onderzoek is één, soms vertegenwoordigen in publieke debatten” om te concluderen dat dat een aantal van de dingen die u gedaan hebt zijn, zonder eigenlijk echt gezegd te hebben wat u deed. **Omwille van uw vage, algemene en weinig doorleefde verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u lid zou zijn geweest van Auradicals. Bijgevolg maakt u ook niet aannemelijk dat u omwille van uw lidmaatschap betrokken zou zijn bij de dood van één van de nieuwe leden.**

Ook bij het incident zelf, waarbij u verantwoordelijk werd geacht voor de dood van de jongen, kunnen vraagtekens geplaatst worden. Zo ontbreekt uw antwoord op de vraag over uw rol bij zijn initiatie aan doorleefde details. U verklaart enkel dat u hem moest drillen, zoals ze met u deden – waarvan u eerder al niet echt wist te overtuigen – een eed zweren, een groepseed, en verplichte individuele fysieke oefeningen. U voegt nog toe “ik sla niet, maar ik moest een beetje slaan” (NPO, p. 12). Opmerkelijk genoeg kent u zelfs zijn echte naam niet, noemde u hem Junior en weet u enkel dat hij een student is van Fourah Bay College (NPO, p. 10). U verklaart ook dat uw vingerafdrukken werden gevonden bij de autopsie (NPO, p. 12). U lijkt echter over het hoofd te zien dat om uw vingerafdrukken te kunnen linken, deze reeds moeten zijn opgenomen in een databank. U heeft het enkel over de lijst van de leden die aanwezig waren bij de initiatie (NPO, p. 12). Bovendien blijkt uit beschikbare informatie (toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier) dat het zeer moeilijk is om succesvol vingerafdrukken te vinden op menselijke huid. Ook spreekt u over het bestaan van een officieel aanhoudingsbevel, maar slaagt u er niet in hier bewijs van voor te leggen. Bij deze feiten kan terloops worden opgemerkt dat als u weldegelijk betrokken zou zijn bij iemands overlijden – wat u voor het CGVS zelfs niet aannemelijk maakt – , u uw land zou hebben verlaten om aan uw gemeenrechtelijke straf te ontkomen voor een misdaad die u heeft gepleegd. Aangezien de doodstraf in Sierra Leone is afgeschaft, loopt u in die zin geen risico om onderworpen te worden aan de doodstraf of ontorende of onmenselijke behandelingen, maar slechts aan een gevangenisstraf.

Ten laatste moet worden opgemerkt dat u in België handelingen heeft gesteld die onverenigbaar zijn met uw aangehaalde vrees. Zo geeft u toe dat u zich vorig jaar tot uw ambassade hier in België heeft gewend. U wou namelijk een paspoort aanvragen omdat u in België wil trouwen met uw vriendin. Dit zou u geweigerd zijn omdat u “voortvluchtig” bent (NPO, p. 7). Het is geenszins logisch dat een persoon die beweert vervolgd te worden door zijn autoriteiten in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, zich toch tot zijn autoriteiten zou wenden indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming.

U maakt bijgevolg uw vrees voor vervolging bij terugkeer niet aannemelijk. Ten eerste heeft u eerder de Duitse autoriteiten voorgelogen en vertelt u voor de Belgische autoriteiten een compleet ander verhaal, wat uw algehele geloofwaardigheid sterk ondermijnt. Ten tweede maakt u uw lidmaatschap van Auradicals niet aannemelijk. Ten derde heeft u zich ondanks uw beweerde vrees voor vervolging toch tot uw eigen autoriteiten gewend in België voor het verkrijgen van een paspoort.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. De door u voorgelegde foto van het logo kan gewoon van het internet gedownload worden en toont geen enkele persoonlijke link tussen u en Auradicals aan. Uit de ene foto die u voorlegt blijkt hoogstens dat u op een academische ceremonie aanwezig was. Uit de groepsfoto blijkt enkel dat u met andere mensen op die plaats aanwezig was. Uit de foto op zich kan echter niet worden afgeleid wanneer die werd genomen,

door wie, op welke plaats en in welke context. De foto's van uw studentenkaart betreffen ten eerste een kopie, waardoor de echtheid hiervan niet kan worden gecontroleerd, en zouden hoogstens kunnen aantonen dat u was ingeschreven aan de universiteit. Het voorgelegde online artikel mag dan wel betrekking hebben op iemand met dezelfde naam, maar vormen geen bewijs dat de er in aangehaalde feiten waarachtig zijn. Het artikel gaat niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege en kan opmerkelijk genoeg ook niet meer online worden teruggevonden door het CGVS. U verklaart bovendien dat u dit artikel reeds ontving in 2018, toen u nog in Duitsland was (NPO, p. 10), wat uw argument om in Duitsland een ander verhaal te vertellen wegens gebrek aan bewijs, nog verder onderuit haalt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij een weblink opneemt naar een internetartikel ter staving van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Sierra Leone te zijn ontvlucht omdat hij als lid van de cult ‘Auradicals’ ervan werd beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de dood van een nieuw lid tijdens een initiatieproces. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker in Duitsland een ander vluchtrelaas aanvoerde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties uiteenzet, temeer daar hij in Duitsland tevens andere verklaringen aflegde inzake zijn scholingsgraad en afkomst:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u reeds de asielprocedure in Duitsland heeft doorlopen, wat u zelf ook toegeeft (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 23 maart 2023 (verder “NPO”, p. 4). U verklaart dat de uitkomst van uw procedure daar negatief was omdat u er niet in slaagde bewijs aan te brengen om uw zaak te ondersteunen. U geeft toe dat u niet hetzelfde verklaarde als tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken in België. De reden die u hiervoor geeft is echter weinig overtuigend. U verklaart immers dat ze documenten zouden vragen om uw verhaal te bewijzen, en dat u daar niet over beschikte, en daarom besloot een andere casus te kiezen, die waargebeurd was, maar niet rechtstreeks met u (NPO, p. 4). Op basis van die redenering – dat u al op voorhand wist dat u geweigerd

zou worden als u geen bewijzen kon voorleggen – had u in dat geval net niets te verliezen door onmiddellijk de waarheid te spreken. Bovendien mag er van een verzoeker – des te meer van een hoogopgeleide verzoeker zoals u – verwacht worden dat hij onmiddellijk de waarheid vertelt zodra hij een verzoek tot internationale bescherming indient en een terechte en oprechte vrees heeft ten aanzien van zijn land van herkomst. Het gegeven dat u de Duitse asielinstanties de ware toedracht van uw verzoek tot internationale bescherming onthouden heeft, zoals u zelf aangeeft, tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan. Van iemand die een oprechte vrees voor vervolging heeft ten opzichte van diens land van herkomst mag immers verwacht worden dat hij de waarheid vertelt tijdens en na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. **De vaststelling (en uw verklaring) dat u niet onmiddellijk de waarheid heeft verteld voor de Duitse asielinstanties doet dan ook zoals gezegd ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van de door u voor de Belgische asieldiensten aangehaalde vrees ten opzichte van uw beweerd land van herkomst. Dit ondermijnt ook uw algemene geloofwaardigheid.** Dit wordt nog verder versterkt door de vaststelling dat u doorheen de tijd ook in Duitsland verklaringen aflegde die grote tegenstrijdigheden vertoonden, onder meer over uw scholingsgraad en afkomst (zie oa de vaststelling in beslissing in beroep dd. 4 april 2019, p. 4 en confrontaties met tegenstrijdigheden in ‘Niederschrift’ van 18/09/2019, pagina’s 3 en 4).”;

(ii) omwille van verzoekers vage, algemene en onaannemelijke verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden lidmaatschap van de cult ‘Auradicals’:

“Bijkomend zijn er ook vraagtekens te plaatsen bij uw verklaarde lidmaatschap van de cult Auradicals, waardoor u in de problemen zou zijn gekomen en uw land zou hebben verlaten. Ten eerste kan u niet eens antwoorden op de vraag wat er bijzonder is aan de cult. Uw antwoord is beperkt tot “alles eraan is de cult” (NPO, p. 9). Bovendien is uw verhaal met betrekking tot uw toetreding tot de groep eerder vaag te noemen. Zo verklaart u dat studenten met goede punten lid moesten worden van de groep en dat u omwille van uw goede punten ook werd uitgenodigd. U zou eerst hebben geweigerd omdat u als moslim geen lid kon worden van een cult. Na blijvende druk zou u dan toch op de uitnodiging zijn ingegaan (NPO, p. 8). U ontwijkt echter de vraag wie u uitnodigde om lid te worden door te verklaren “Auradical zelf, de beslissing worden niet door individuen genomen (...) het is geen individuele beslissing” (NPO, p. 11). Gevraagd naar de communicatie over de uitnodiging heeft u het dan wel over uw vorige collega, en later “een groep van hen” die naar u kwam (NPO, p. 11). Ook over de gevolgen als u zou weigeren bent u nogal wazig en spreekt u in zeer algemene termen, dat de gevolgen groot zouden zijn een dat je je voor de rest van de tijd in college zou moeten verbergen (NPO, p. 11). Bovendien zijn uw verklaringen over uw eigen initiatie, die volgens uw verklaringen zeven dagen en zeven nachten geduurd zou hebben, heel erg beknopt en algemeen in verhouding tot de duurtijd van de zogezegde feiten: u haalt aan dat u geslagen werd en littekens hebt, en dat er geen recht is om er buiten over te praten (NPO, p. 11). Hoewel u verklaart dat u met betrekking tot deze littekens een dokter hebt gezien, legt u geen medisch document voor dat deze verklaringen ondersteunt. Ten derde zijn uw verklaringen over de andere activiteiten van de groep weinig overtuigend en mogen er van iemand die vier jaar lid is geweest toch meer uitgebreide en diepgaande verklaringen verwacht worden. In uw vrij relaas schakelt u quasi onmiddellijk over van uw eigen initiatie naar het incident bijna vier jaar later (NPO, p. 8). Ook ontwijkt u de vraag hoe vaak jullie samenkwamen en geeft u het volgende vage antwoord: “af en toe, wanneer er belangrijke zaken opkomen, roepen ze een vergadering samen om het te bespreken” (NPO, p. 12). Ook over wat dan belangrijk is, spreekt u in zeer algemene termen zoals “als er een taak uitgevoerd moet worden” (NPO, p. 12). Daarnaast vertelt u ook zeer weinig over uw eigen activiteiten binnen de groep “onderzoek is één, soms vertegenwoordigen in publieke debatten” om te concluderen dat dat een aantal van de dingen die u gedaan hebt zijn, zonder eigenlijk echt gezegd te hebben wat u deed. **Omwille van uw vage, algemene en weinig doorleefde verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u lid zou zijn geweest van Auradicals. Bijgevolg maakt u ook niet aannemelijk dat u omwille van uw lidmaatschap betrokken zou zijn bij de dood van één van de nieuwe leden.**”;

(iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan het incident waarbij een nieuw lid van de cult zou zijn omgekomen tijdens een initiatieproces en de beschuldiging dat verzoeker hiervoor verantwoordelijk zou worden geacht, temeer daar, indien hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, hij in Sierra Leone enkel een gevangenisstraf riskeert omwille van een misdrijf dat hij heeft gepleegd:

“Ook bij het incident zelf, waarbij u verantwoordelijk werd geacht voor de dood van de jongen, kunnen vraagtekens geplaatst worden. Zo ontbreekt uw antwoord op de vraag over uw rol bij zijn initiatie aan doorleefde details. U verklaart enkel dat u hem moest drillen, zoals ze met u deden – waarvan u eerder al niet echt wist te overtuigen – een eed zweren, een groepseed, en verplichte individuele fysieke oefeningen. U voegt nog toe “ik sla niet, maar ik moest een beetje slaan” (NPO, p. 12). Opmerkelijk genoeg

kent u zelfs zijn echte naam niet, noemde u hem Junior en weet u enkel dat hij een student is van Fourah Bay College (NPO, p. 10). U verklaart ook dat uw vingerafdrukken werden gevonden bij de autopsie (NPO, p. 12). U lijkt echter over het hoofd te zien dat om uw vingerafdrukken te kunnen linken, deze reeds moeten zijn opgenomen in een databank. U heeft het enkel over de lijst van de leden die aanwezig waren bij de initiatie (NPO, p. 12). Bovendien blijkt uit beschikbare informatie (toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier) dat het zeer moeilijk is om succesvol vingerafdrukken te vinden op menselijke huid. Ook spreekt u over het bestaan van een officieel aanhoudingsbevel, maar slaagt u er niet in hier bewijs van voor te leggen. Bij deze feiten kan terloops worden opgemerkt dat als u weldegelijk betrokken zou zijn bij iemands overlijden – wat u voor het CGVS zelfs niet aannemelijk maakt – , u uw land zou hebben verlaten om aan uw gemeenrechtelijke straf te ontkomen voor een misdaad die u heeft gepleegd. Aangezien de doodstraf in Sierra Leone is afgeschaft, loopt u in die zin geen risico om onderworpen te worden aan de doodstraf of onterende of onmenselijke behandelingen, maar slechts aan een gevangenisstraf.”;

(iv) verzoekers verklaring dat hij zich in België tot de Sierra Leonese ambassade heeft gewend om een paspoort aan te vragen, de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de Sierra Leonese autoriteiten eens te meer ondermijnd:

“Ten laatste moet worden opgemerkt dat u in België handelingen heeft gesteld die onverenigbaar zijn met uw aangehaalde vrees. Zo geeft u toe dat u zich vorig jaar tot uw ambassade hier in België heeft gewend. U wou namelijk een paspoort aanvragen omdat u in België wil trouwen met uw vriendin. Dit zou u geweigerd zijn omdat u “voortvluchtig” bent (NPO, p. 7). Het is geenszins logisch dat een persoon die beweert vervolgd te worden door zijn autoriteiten in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, zich toch tot zijn autoriteiten zou wenden indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming.”;

(v) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. De door u voorgelegde foto van het logo kan gewoon van het internet gedownload worden en toont geen enkele persoonlijke link tussen u en Auradicals aan. Uit de ene foto die u voorlegt blijkt hoogstens dat u op een academische ceremonie aanwezig was. Uit de groepsfoto blijkt enkel dat u met andere mensen op die plaats aanwezig was. Uit de foto op zich kan echter niet worden afgeleid wanneer die werd genomen, door wie, op welke plaats en in welke context. De foto's van uw studentenkaart betreffen ten eerste een kopie, waardoor de echtheid hiervan niet kan worden gecontroleerd, en zouden hoogstens kunnen aantonen dat u was ingeschreven aan de universiteit. Het voorgelegde online artikel mag dan wel betrekking hebben op iemand met dezelfde naam, maar vormen geen bewijs dat de er in aangehaalde feiten waarachtig zijn. Het artikel gaan niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege en kan opmerkelijk genoeg ook niet meer online worden teruggevonden door het CGVS. U verklaart bovendien dat u dit artikel reeds ontving in 2018, toen u nog in Duitsland was (NPO, p. 10), wat uw argument om in Duitsland een ander verhaal te vertellen wegens gebrek aan bewijs, nog verder onderuit haalt.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Met betrekking tot de verklaringen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland aflegde, betoogt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“De verwerende partij beschuldigt de verzoeker ervan opzettelijk tegen de Duitse autoriteiten te hebben gelogen, en is daarom van mening dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel kan worden getrokken vanwege zijn leugens.

De verzoeker betwist deze bewering ten stelligste.

Ten eerste verklaart de verzoeker dat hij traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst heeft meegemaakt (initiatieriten, druk van de Auradical sekte, bedreigingen tegen zijn persoon, de dood van Junior, enz.) Deze traumatische gebeurtenissen creëerden een sterk gevoel van angst en onzekerheid in hem, en dit beïnvloedde zijn eerste verklaringen in Duitsland.

Bovendien beweert de verzoeker dat hij, toen hij in Duitsland aankwam, weinig of geen kennis had van het Duitse asielsysteem en dat hij bang was om teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst als hij de echte reden voor zijn vlucht zou onthullen. Hij besloot daarom absurd genoeg om tegen de Duitse autoriteiten te liegen (wat verzoeker erkent en betreurt), maar hij deed dit om zichzelf te beschermen, niet om de Duitse autoriteiten te misleiden."

Verzoeker geeft hiermee evenwel een andere verschoning voor zijn in Duitsland afgelegde verklaringen dan tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers verklaarde dat hij niet over documenten beschikte en daarom een leugenachtig relaas aanvoerde, stelt hij in zijn verzoekschrift dat hij getraumatiseerd was en bang was om naar zijn land van herkomst te worden teruggestuurd. Verzoeker brengt overigens geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is.

Verder stelt verzoeker dat hij alle informatie heeft gegeven waarover hij beschikt en wijst hij erop dat de voorgehouden feiten dateren van zeven jaar geleden. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen echter niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal een subjectieve analyse maakte "*in plaats van concrete en onderbouwde kritiek te formuleren*". De voormelde motieven uit de bestreden beslissing zijn immers gebaseerd op de stukken in het administratief dossier, waaronder verzoekers eigen verklaringen en de beschikbare landeninformatie. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker nog stelt als volgt: "*Uiteindelijk heeft het CGVS dus geen grief geformuleerd of enige ernstige inconsistentie met de feitelijke inhoud van deze opmerkingen over zijn detentie en zijn ervaringen tijdens de detentie.*", dient erop gewezen dat verzoeker nooit melding maakte van enige detentie. Er kan dan ook niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft.

Met betrekking tot het internetartikel waarvan een weblink werd opgenomen in verzoekers aanvullende nota (<https://thecalabashnewspaper.com/sierra-leone-police-issue-death-sentences-for-11-hunt-continues-for-3-in-murder-incident/>) stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst wordt melding gemaakt van een moordzaak gelinkt aan een Facebookinitiatie ("*a murder case linked to a Facebook initiation ceremony*"), terwijl verzoeker hiervan nooit melding maakte. Tevens maakt het artikel melding van een persbericht van de Sierra Leonese politie over deze moordzaak, waarvan verzoeker evenmin ooit melding maakte, hoewel redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dit persbericht vermeldt en voorlegt, *quod non*. Ook vermeldt het artikel dat elf betrokkenen bij de moordzaak werden opgepakt, berecht en veroordeeld tot de doodstraf door ophanging. Ook hiervan maakte verzoeker nooit melding maakte. In de bestreden beslissing wordt er overigens op gewezen dat de doodstraf intussen werd afgeschaft in Sierra Leone, terwijl verzoeker geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist zou zijn. In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij de dood van een student bij een initiatieritus, *quod non*, toont hij dan ook niet aan dat hij omwille hiervan de doodstraf riskeert. Verder wordt verzoeker in het artikel omschreven als "*a key figure in the college fraternity*", terwijl uit de voormelde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker amper doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen kon afleggen over de 'Auradicals' en zijn taak binnen deze cult en/of bij de initiatieritus. De Raad wijst er nog op dat het internetartikel dateert van 18 december 2020, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker dit artikel eerder zou hebben voorgelegd. Het loutere feit dat er op internet een artikel verschijnt over verzoeker, betekent overigens niet dat de erin vermelde gegevens daadwerkelijk met de waarheid overeenstemmen. Het geheel van voorgaande

vaststellingen maakt dat er aan dit internetartikel geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij de cult 'Auradicals' en/of een initiatieritus waarbij een student zou zijn omgekomen, is zijn verwijzing naar informatie met betrekking tot de situatie in Sierra Leonese gevangenis *in casu* niet relevant. Evenmin blijkt uit deze informatie, die van louter algemene aard is, dat verzoeker, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, *quod non*, persoonlijk dient te vrezen voor het niet-respecteren van zijn rechten als gevangene en/of andere problemen met zijn detentie indien hij voor het plegen van een misdrijf strafrechtelijk zou worden veroordeeld in Sierra Leone.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, aangezien zij niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Sierra Leone zou hebben gekend.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Sierra Leone actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN S. HUENGES WAJER